

1

Atena, abou och aj aj aj

"Abou... vad händer liksom?" Atena Beyan sjönk suckande ännu djupare ner i den vinröda sammetsfåtöljen. Bekvämt men ändå inte på något sätt. Hon knappade otåligt på mobilen. Men inget nytt. Inget alls. Keff. Vad fan gjorde folk? Hundrattretisju lajks på senaste bilden. Men ingen ny på flera minuter. Fan. Minst femhundra var ju standard. Måste komma på en bättre.

"Mäh hallå!" Hon satte sig upp och vände sig irriterat i riktning mot gluggen från maskinrummet. "Det händer ju inget... sätt på då!"

Inget svar. Inte ett något.

Hon kunde se det svaga ljuset från projektorn i hålet... men inget på duken än så länge. Inget alls. Hallå. Vad var det som tog sån jävla tid? Öka liksom!

"En film till bara..." hade hon sagt. "En liten liten kortfilm... ska bara..." Men det var ju typ en kvart sen... varför hände det inget? Hur svårt kunde det va? *Ska bara...* alltid *ska bara*. Hon hatade det.

"Men åh!" Atenas spontanvrål rakt ut i salongen fick bara tystnad till svar... kompakt tystnad och mörker. Eller ja... mörkt och mörkt... man såg ju typ allt ändå efter en stund. Ögonen vände sig liksom. Atena spetsade öronen. Men... var hon ens där inne eller? Fan. Tänk om hon hade dragit? Tänk om mamma hade glömt bort att hon var med? Tänk om hon hade stängt pläjset och åkt hem. Hon kunde fan vara fett förvirrad ibland... och framför allt senaste tiden. Helt väck plötsligt liksom.

Atenas hjärta började dunka som på beställning. Fan. Tänk om hon var inlåst? Tänk om det bara var hon kvar i hela Filmhuset... plus typ en mördare. Tänk om det fanns en killer här i mörkret nånstans... som bara väntade på rätt tillfälle.

• • •

Den omedelbara rädslan naglade fast Atena i biofåtöljen. Kroppen var plötsligt helt paralyserad och liksom astung. Krävdes värsta kraftansträngningen att bara lyfta armarna och lägga händerna på bröstkorgen för att försöka dämpa det där ru-

sande hjärtat.

"Aj aj aj..." Hon stönade tyst för sig själv. Kröp ihop något. Försökte andas lugnt och ta djupa andetag... så som skolsyster hade sagt... men det gick fan inte. Vem fan kunde andas lugnt när hela hjärtat höll på att hoppa ur kroppen? Atena försökte se syster Sara framför sig... göra som hon visat.

"Blunda... andas in genom näsan... och ut genom munnen..."

"Men va fan?" Atena satte sig tvärt upp och sniffade runt omkring. Luktade det inte lite konstigt här inne också? Hon hade läst om några terrorister nånstans... som typ hade sprutat in gas i en biosalong... så att alla långsamt dog där inne. Liksom kvävdes till döds.

"Ah... hjälp..." Atena tog sig för munnen och riktigt kände hur tungan med ens började svälla. Hon fick ingen luft. Det blev svårt att andas... kändes nästan som om hon hade ett snöre runt halsen... som sakta drogs åt. Samtidigt började det susa i öronen och det liksom flimrade framför ögonen. Skit samma om det fanns en attentatsman här... hon måste bara ut... NU!

• • •

Dörren ut från salongen var bra mycket tyngre än vanligt... eller kanske hade gasen förlamat hennes muskler typ. Ja... så var det förstås. Den förgiftade förmodligen både muskler och andningsorgan... så man långsamt somnade in utan att man kunde göra nånting för att rädda sig. Inte ropa. Inte röra sig. Bara dö.

"Hjälp!" Varken rösten eller benen bar henne knappt längre. Atena lutade sig mot väggen i foajén. Hängde med huvudet. Kände hur hon blev helt yr och såg att det liksom flöt små svarta duttar framför ögonen. Skulle synen försvinna nu också? Hon kände att ett svimningsanfall inte var långt borta. Om det var någon som visste hur det kändes innan man svimmade... så var det hon. Ja okej... oftast fejkade hon... men nån gång var det faktiskt på riktigt... som nu.

• • •

"Hur är det?" Bödelns kalla hand på axeln fick hjärtat att om möjligt slå ännu hårdare.

"Aj..." Atena sjönk ner på golvet i fosterställning. "Jag dööör..." Det lät lagom dramastiskt. Om mördaren trodde att hon ändå var på väg att dö... så kanske hon blev lämnad ifred. Lite grann som folk som spelade döda under attentat och skolskjutningar och så. Atena hade läst om en tjej som var med på Utøya i Norge... där en sinnessjuk

massmördare gick omkring på en ö och sköt på alla han såg. Han sköt liksom på barn och ungdomar. Fett stört. Tjejen hade sprungit ner till stranden och insett att det inte fanns någon annan stans att fly... än ut i det kalla vattnet... att simma i iskyla till fastlandet. Men hon hann inte dra iväg innan han kom. Så hon la sig helt stilla i vattnet en bit ut... och flöt med ryggen upp... bland såna som var döda på riktigt. Tjejen låg så i flera minuter typ... medan massmördaren var där. Hon klarade livet genom att låtsas vara drunknad eller redan skjuten... och han gick på det.

• • •

"Atena? Hör du mig?" Konstigt. Mördaren lät precis som mammas arbetskompis TT.

Atena låg helt blickstill på golvet och blundade. Slapp i hela kroppen. Helt lugn med ens. Konstigt. "Hallå..." TT satte sig bredvid på golvet... vände Atenas ansikte mot sig och slog lätt med handflatorna mot hennes kinder. "Hallå... vakna!"

Atena öppnade munnen lite lätt. Man såg mycket mer avsvimnad ut då.

"Stella!" TT hade panik i rösten nu. Skrek rakt ut. Släppte taget... och rusade mot dörren till maskinrummet. Bankade på. Atena kisade lätt genom ögonfransarna och såg hur dörren slets upp. Sådär ja. Nu kanske mamma skulle reagera. Äntligen. Golvet i foajén var verkligen sjukt iskallt... men en liten stund till skulle hon nog klara.

• • •

"Nej... vi behöver ingen hjärtstartare... TT... nej! Tro mig. Det är lugnt." Mammas sävligt förklarande röst. Så hon var kvar. De slitna läderstövlarna var det första Atena fick syn på. Sen kom mammadoften svepande genom luften. Patchouli hette den. Nån slags mystisk indisk hippieparfym... som mamma alltid haft. Ägde ingen annan. Atena hade typ femton olika... eller fler. Men ingen patchouli.

"Så ja älskling... sätt dig upp." Mamma petade till henne på axeln. "Se så... jag vet att det tog lite tid... men det trasslade lite för mig. Så. Atena... kom igen nu."

"Aj... jag tror jag svimma fan..." Atena tog sig dramatiskt för huvudet och vände sig sakta om till ryggläge. Jävligt nöjd med den skrovliga rösten hon fick till. Som om hon hade sovit i hundra år typ. "Det är ju fan ingen luft där inne... värsta vidriga stället..."

"OK. Ska vi åka hem direkt då? Skippa pizzan och gå och lägga oss i stället?" Mamma lät trött... och lite besviken. "Om du är så dålig... så kanske det är det bästa? Eller?"

"Mäh... nu mår jag ju bra igen..." Atena kom fräsande snabbt upp i sittande. "... men

jag höll faktiskt på att dö nästan..." Hon borstade irriterat bort smuts från brallorna. "Fan vad skitigt det är här... är det ingen som städar eller?" Hon glodde ilsket på sin mamma. "Hjälp mig upp då för helvete."

• • •

Väl på fötter såg Atena en förvirrad TT strax bakom mamma... med nån slags grön väska i famnen. Stor sak. Ett vitt hjärta och ett kors syntes på framsidan. Så det där var hjärtstartaren. Det fanns en sån hos skolsyster på Höglandaskolan också. Den såg inte riktigt ut sådär men... Sara hade berättat om den för Atena. Att den bara fick användas när det verkligen behövdes. Kanske var bra att mamma styrde undan den ändå. Annars kanske hon hade dött på riktigt.

"Vi har bara en film kvar Atena... jag berättade ju det." Mamma Stella lutade sin långa gängliga kropp mot väggen... med armar och ben i kors och huvudet på sned. Typisk mammapose. En kortfilm på max... femton minuter... sen är jag klar. Du har tre alternativ... sitta med mig och TT... kolla där inne..." Hon nickade mot salongsdörren. "... eller vänta här? Nå?"

"Mäh... åh... orka!" Atena hatade när mamma vann. Hon tog en snabb koll på mobilen. Hundrafemtinio lajks.

"Nå?" Mamma drog undan en hårlock och spände sina mörkbruna ögon i henne.

"Vad är det för tråkig film då?" Atena klev fram till TT och tog en närbild av hjärtstartaren.

"Du får väl se..."

• • •

Maskinrummet. Nej tack. Hur jävla tråkigt som helst. Många i klassen tyckte det var ascoolt. Som på mellanstadiet... på våren i femman... när klassen var där och kollade film på Filmhuset... så var det typ höjdpunkten för några att få titta in där. Bättre än själva filmen typ. Simon Åberg och Leo Botin hade knappt velat gå däriifrån och in i salongen. Pratade om det i veckor efteråt. Det hade ju i och för sig varit coolt. Att de blev impade.

Filmhuset... där mamma jobbade... var typ som ett gammalt dammigt biomuseum... så det var ju inte hypermodernt direkt... maskinrummet. Ett trångt tråkigt jävla rum... med en stor gammal brötig filmprojektor i mitten. Mamma tvingade alltid på henne hörselkåpor... och sen var man alltid tvungen att vara helt knäpptyst under hela filmen. Nej... biosalongen fick det bli. Längst bak den här gången. Ryggen

fri och nära till utgången.

• • •

"Abou... räddade just livet på en snubbe. #heartstopathorrorrmovie #savedhisass" Atena log nöjt. I typ samma sekund som hon la ut det hade hon över tjugo lajks... and counting. Innan töntfilmen ens började var hon uppe i över hundra.

"Abou... that's more like it..." Atena satte belåtet upp fötterna på sätet framför och lutade sig bekvämt tillbaka.

1

Victoria, vojlock och valack

"I... I wanna thank..." Ulrica Utter hann inte längre än så... innan rösten fullkomligt stockade sig. Kroppen sa stopp. Känslorna tog överhanden och hon kunde plötsligt inte få fram ett enda ord till. Det här var alldeles för stort. För svårt att greppa. Först gårdagens oväntade storseger i dressyrtävlingen... en vinst i mästartklass... och nu detta. Guldmedalj i världsmästerskapen i hästhoppning. Första plats. Bäst i världen.

"I... want... to... thank..." Nytt försök... men tystnad igen. Det gick inte. Även om hon bara tog ett ord i taget. Ulrica bet blundande ihop sina läppar och svalde hårt. Hon klämde fast ridpiskan under vänsterarmen och drog av sig en av de kritvita handskarna. Medan hon ännu en gång försökte samla sig... steg sorlet snabbt till ett öronbedövande brus av röster. Superlativen haglade åter över arenan.

"Outstanding!"

"Incredible!"

"Absolutely amazing..."

• • •

Victoria Utter tog instinktivt tag i Lars-Åkes hand... eller om han tog tag i hennes? Ja... så var det. Det var förstås han som tog tag i hennes hand... och höll den hårt hårt mot sitt hjärta. Hon kunde känna det slå upprymt där inne. Genom tre lager tyg... Prada-skjortan... Ralph Lauren-västen... och Louis Vuitton-kavajen. Stolta rytmiska slag i takt med alla applåder och visslingar.

"Älskade Victoria! Se på henne... se på vårt barn... se på Ulrica... vår fantastiska dotter!" Någoting sådant kunde Lars-Åke ha sagt i det ögonblicket. Eller inte. Nej. För det behövdes inga ord. Istället förenades deras tårfyllda ögon i en enda lång kärleksfull blick. De log stilla och ömt mot varandra mitt i allt stoj. Onekligen var Ulrica påverkad av stunden där nere i manegen... och självklart kände de som föräldrar ett litet sting av oro. Men någonstans visste de redan. Förstod att deras dotter snart skulle ta makten över situationen... ta kontroll... och börja leverera... som hon alltid

gjorde. Den exalterade publikens vrål och jubel blandade sig med de internationella tevekommentatorernas lyriska utrop. De kunde höra fragment av känslofyllda röster... lyssna till hur de hänryckt talade om ett historiskt ögonblick för hästvärlden... om en triumf för Sverige.

• • •

På storbildsskärmen kunde de se hur Ulrica böjde helt kort på nacken och försiktigt men bestämt strök bort en kolsvart lockig hårtest från ansiktet med högerhandens tumme. Innan hon höjde blicken... satte ena handen i sidan och tog ett beslutssamt tag i mikrofonen med den andra. Victoria och Lars-Åke tittade lättat på varandra. Lugnade nu. Nickade i samförstånd och log. Den gesten och det kroppsspråket kände de igen. Så där hade deras barn gjort sedan hon var liten. Så där gjorde Ulrica när hon visste vad hon ville.

• • •

"Thank you... thanks to all of you... I'm overwhelmed..." Den starka stämman i högtalarna fick med ens tyst på publiken. Rösten var på något märkligt sätt både kraftfull och känslös... auktoritär och ödmjuk på samma gång. Alla lyssnade andäktigt. Den unga kvinnan högst upp på prispallen fullkomligt ägde... inte bara arenan... som hon gjort under mästerskapets samtliga tävlingar de senaste dagarna. Utan mer än så... hon fullständigt fascinerade hundratusentals... kanske miljontals åskådare världen över. Tystnaden var total. Man kunde höra en knappål falla. Vad skulle hon säga?

"Most of all..." Ulrica Utter sträckte stolt på sig och spanade forskande upp mot läktaren... skuggade ögonen med ena handen. Så fann världsmästarinnan vad hon sökte... och viftade glatt mot Victoria och Lars-Åke Utter. Hon strålande som en sol när hon fortsatte sitt tacktal... en sol med darr på stämbanden.

"My parents... up there... you can see my beloved wonderful parents." Kamera mannen var snabb att zooma in världsmästarföräldrarna. "Mum and Dad... I want to thank you for everything. You have always been there for me. You have always supported me... believed in me... and made me who I am. Mum... Dad... I hope I made you proud today. This golden medal belongs to you too... I love you!" Solen harklade sig och log. Visade alla sina fina vita tänder i ett enda brett leende... innan hon fyrade av en sista replik på svenska rakt upp mot åskådarplattformen. "MAMMA OCH PAPPA... TACK! JAG ÄLSKAR ER!" Hon höjde guldmedaljen mot dem. Hela världen kunde se

hur vacker och lycklig hon var. En rörd Victoria Utter gjorde sig redo att skicka iväg en slängkyss som svar på det fantastiska tacktalet.

• • •

"Hallå!" En hög entonig kvinnostämma och en vass armbåge i sidan fick henne tillbaka till verkligheten. "Kan du flytta på dig lite snabbt. Jag har jävligt varmt kaffe här... aj som faan..."

"Ursäkta?" Victoria Utter tog makligt ner handen från munnen och vände sig långsamt mot det håll rösten kom ifrån. "Vad sa du att...?"

"Men hallå... jag bränner mig som faan. Kan du... aj som... helvete!"

Victoria fattade vad som hände... men hann inte på något sätt undkomma den katastrof som uppkom... då monotonkvinnan helt sonika släppte en av två överfyllda plastmuggar med potthet dryck... rakt ner i läktargolvet. Det gick på en nanosekund. När själva bottendelen av den bruna plastmuggen slog i trägolvet uppstod en kaskad av kaffe... som sprutlackerade samtliga närstående. I vad som kunde ha varit ett tafatt försök att rädda situationen... tog monotonkvinnan sedan ett snedsteg... som ledde till att hon även lyckades spilla ut nittio procent av innehållet i mugg nummer två... mer direkt... över Victorias fotsida beige kashmirkappa och nyinköpta off-white mockastövlar.

"Men vad i..." Victoria Utter tystnade först och betraktade kort förödelsen... medan en flåshurtig medelålders rödblommig man... i en grå fleecetröja som sett sina bättre dagar... dök upp från ingenstans och skrek så upprymt att det ekade i ridhuset.

"Bravo! Excellente! Magnifico! Splendido! Henne ska vi ha!" Han pekade uppsluppet på monotonkvinnan... slog sig på knäna och skrattade så magen guppade. "Men Majsan... du är ju för rolig... du lyckas nästan jämt..."

"Ursäkta?" Victoria höjde rösten och kände hur hon började koka inombords. "Rolig? Är detta din uppfattning om att vara *rolig*?" Hon pekade först på sina brunfläckiga stövlar och ytterkläder... och sedan på honom. "Jag ser ingen humor... what-so-ever i detta..."

"Men va fasen..." Flamsmannen satte ett sorgkantat pekfinger under överläppen och drog vant ut en stor prilla med lössnus... städade sedan ur resten med tungan... innan han la en välriktad spottloska på golvet mellan dem och flabbande dunkade till henne på kappaxeln med snushanden. "Det där är ju bara lite blaskigt kaffe damen... inte hästskit direkt... och det är väl det minsta man får räkna med i stallet... lite hästskit alltså..." Han sög av pekfingeret och loskade igen. "Vad är det man säger..."

lite skit rensar magen..."

Victoria Utter slöt ögonen och rös.

• • •

"Hallå där uppe!" Ridläraren fick kontakt på tredje försöket. "Ni får ta och lugna ner er lite på läktaren. Dom gamla kusarna tål nästan allt... men vi har några nya kompisar här... som lätt blir lite oroliga." Hon pekade mot två av hästarna... som helt klart utmärkte sig. Till skillnad mot de andra ridskolehästarna... som lugnt stannat i det upptrampade spåret längs med väggen och mest passade på att slappa när tid gavs... var de två nya på helspänn... kraftigt frustande med ögonlock och näsborrar uppspärade. Båda bajsade dessutom som på beställning när ridläraren pekade på dem. Rakt ut. Victoria Utter rynkade på näsan. Som om det inte luktade illa nog här inne.

"Tio minuter kvar bara... och vi behöver koncentrera oss här nere nu när vi ska hoppa... så största möjliga tystnad tack. Gå gärna ut om ni vill prata... och inga mobiler som sagt... tack." Hon vände sig trött om och fortsatte lektionen.

• • •

"Men hej älskling..." Victoria Utter hittade rätt box efter en stunds letande och trippade högljutt fram till öppningen. "Hur gick det med hoppningen det sista? Jag fick ett samtal förstår du... så jag var tvungen att..."

"Jag hörde det... eller ja... alla hörde..." Ulrica tittade inte ens upp bakom hästen där inne. Bara fortsatte att dra allt hon kunde i sadelgjorden. "Du kan vänta i bilen." Rösen kort och kall.

"Hörde?" Victoria undvek en färsk hög hästbajs på stallgolvet och lutade sig in i boxen... noga med att inte vidröra någonting. "Att jag hejade på dig lite?" Hon sänkte rösten och log lite nervöst.

Inget svar.

"Men det måste man väl få? Va? Mamma måste väl få heja på sin älskling och säga att du skulle få lite fart på den där vojlocken..." Hon böjde sig ut och kisade upp på namnskylden ovanför boxdörren. "... Nasse... vojlocken Nasse!"

• • •

"Nappe..." Boxdörren slog upp så häftigt att Victoria fick hoppa undan. Hon landade mjukt med ena mockastöveln rakt ner i den färska högen. Svor tyst för sig själv medan hon konstaterade att skorna nu verkligen var bortom all räddning. Först kaf-

fe och sen hästskit på hennes nya svinmockastövlar. Bara för att hon inte hann byta om. Bara för att Lars-Åke fick andra planer och inte kunde köra. Men han skulle allt få betala... nya stövlar och ny kappa också. Kompensationen hon tvingat till sig av monotonkvinnan och flamsmannen skulle hon naturligtvis använda till något annat. En ny klocka kanske?

"Va?" Victoria log ansträngt mot dottern... som halvblundande stirrade tillbaka. De där ögonen... liknade mest två svarta myntinkast just nu... och utstrålade rent hat.

"*Nappe. Napoleon...* och han är ingen jävla *vojlock...*" Ulrica väste fram orden och pekade mot tygstycket under sadeln. "Det *här* är en fucking *vojlock*. Han där inne heter *Nappe* och är en *valack...* och *du* är så jävla pinsam... och helt tjock i huvet. Försvinn! Ut! *NU!*"

"Men snälla Ulrica... mamma kan väl få..."

"Käften! Du är inte min mamma..."